

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΡΗΛΙΑΝΗΝ ΠΑΡΘΕΝΟΝ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ

— ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ —

Κυρά Ροζοῦ, μὲ τὴν γλυκεῖά κι' ἀφράτη ὡμορφιά σου,
Μὲ τὰ μακρὰ τσουλούφια σου καὶ μὲ τὴν λεβεντιά σου,
Κυρά Ροζοῦ, σὰν ἄκουσα πὼς σήκωσες παντιέρα
Κ' ἐφώνηξες κ' ἐχάλασες τὸν κόσμον γιὰ τὸ κόμμα
Εἶπα : μᾶς πῆρε ὁ διάβολος καὶ μάνα καὶ πατέρα
Κι' ἀπόρησα πὼς βρίσκομαι εἰς τὴν ζωὴν ἀκόμα !

Γιατί τὸ ξέρω πὼς ἐσὺ ποτὲ δὲν χωρατεύεις
Καὶ εἶσαι λάμια, δράκαινα, θεριό, σὰν ἀγριεύῃς,
Καὶ ἔτσι, σὲ φαντάσθηκα στὸ χέρι πὼς κρατοῦσες
Σημαία κατακόκκινη, στὸ αἷμα βουτηγμένη,
Κι' ἀπῶνα κρασοβάρελο εἰς τὸν λαὸν ἔμιλουσες
Σὰν ἐμπνευσμένη, ἢ πλεὶς σωστό, σὰν... λίγο μεθυσμένη !

— Ἄνδρες Ἀρχάδες, φώναζες, τὸ ἔθνος τυραννιέται !
Κάτω ὁ τύραννος ! ἐμπρός ! τὸ αἷμά του ἄς πιούμε !
Γιατ' ὅσο κείνος κυβερνᾷ καὶ ὅσῃν ἀρχὴ κρατιέται
Μ' ἄρτον ξηρόν καὶ λάχανα ἐμεῖς θὰ τὴν περνοῦμε !

Ἄνδρες Ἀρχάδες, ἴτε
Μὲ κάμαις καὶ σουγιάδες,
Στρατὸν μὴ φοβηθῆτε
Καὶ σφάζατ' ὅπου βρῆτε
Τοῦ ἔθνους τοὺς φονεῖάδες !

Οἱ Γάλλοι, σὰν καὶ σήμερα, ἐρριξαν μιὰ Βαστίλλη,
Ἄς ριξωμε κυβερνήσιν ἐμεῖς καὶ Βασιλεῖα
καὶ ὅστερ' ἄς φωνάξωμε, μὲ ματωμένα χεῖλη :
Ζήτω ὁ Θεωδωράκης μας καὶ ἡ Δημοκρατία !

Ἄνδρες Ἀρχάδες, ἴτε !...
Ἀρχοῦν οἱ χωρατάδες !
Ἀρμόδιοι φανήτε
Καὶ σφάζατ' ὅπου βρῆτε
Προδότας βασιλειάδες !

Ἐχάσαμ' ἀπ' τὰ χεῖρά μας τὴν καινεμένη Κρήτη
Οἱ Βούλγαροι μᾶς παίρνουνε καὶ τὴ Μακεδονία
Σὲ λίγο θὰ μᾶς ἀφαιρουνε οἱ Τούρκοι ἀπ' τὴ μύτη
Καὶ γιὰ τὰ μάτια, δὲν καλεῖ αὐτὸς ἐπιστρατεία !

Ἄνδρες Ἀρχάδες, ἴτε !...
Μοναχοὶ σας Ἀρχάδες,

— Στὰ Γιάννενα νὰ μῆντε
Καὶ σφάζατ' ὅπου βρῆτε
Τοὺς παλητοπουκαλάδες.

Εἶνε κατάστασις αὕτη ; Ψοφῆσαμ' ἀπ' τὴν πείνα
Μᾶς κόψανε τὸ κρέτιτο, μᾶς διώχνουν, μᾶς κλωτσοῦνε
Καὶ σὰν ἀδέσποτα σκυλιὰ γυρνοῦμε στὴν Ἀθήνα !...
Ἀδέρφια, τὰ στομάχια σας αὐτὸ πὼς τὸ βαστοῦνε ;

Ἄνδρες Ἀρχάδες, ἴτε
Μὲ ντέφια καὶ ζουρνάδες
Μέσ' τὰ ταμεῖα μῆντε
Κι' ἀρπάξτε ὅπου βρῆτε
Κρυμμένους τοὺς παραδες.

Δὲν μείνει τίποτ'

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ἐνῶ ἐσκεπτόμην τί νὰ γράψω διὰ τὰ θέατρα, ἔλαβον
τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν :
Κύριε «Τῆς Νυκτός»,

Διὰ νὰ μὴ φανῶ καὶ ἐγώ, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὅτι δὲν
εἶμι ἀνεπτυγμένος, μεταβαίνω τακτικῶς εἰς τὸ θέατρον τοῦ
Φαλήρου, ἀλλὰ δὲν καταλαμβάνω τίποτε. Τοῦτο δὲν μὲ ἐμ-
ποδίζει, ἐννοεῖται, νὰ χειροκροτῶ, ὅταν καὶ οἱ ἄλλοι χειρο-
κροτῶσι, οὔτε νὰ κινῶ τὴν κεφαλὴν παρακολουθῶν δῆθεν
τὴν μουσικὴν. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς μουσικῆς, διότι δὲν γνωρίζω
τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν, δὲν ἐννοῶ καὶ τί συμβαίνει ἐκεῖ ἐπὶ
τῆς σκηνῆς. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ διαφωτίσητε πὼς εἶνε
δυνατὸν νὰ διορθωθοῦν αὐτὰ τὰ ἄτοπα.

Διατελῶ πρόθυμος πρὸς τὰς ἐνδείξεις
Ἐρμάνης Οὐγγενότης
Ἐξ Ἀθηνῶν.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἔγραψα τὰ ἐπόμενα :

Κύριε Οὐγγενότη,

Συνήθως διὰ τοὺς μὴ ἐννοοῦντας ἀπὸ μουσικὴν λέγουσιν,
ὅτι δὲν εἶχουν αὐτί, ἐπειδὴ ὅμως ἐγὼ ὑποθέτω, ὅτι σεῖς ἔχετε
δύο—καὶ πολὺ μεγάλα μάλιστα—ἀποφεύγω νὰ σᾶς ἀπαν-
τήσω εἰς τοῦτο, τόσω μᾶλλον καθ' ὅσον καὶ τὸ ὄνομά σας